

[Finansministeren.]

Jeg synes også, at man, når det drejer sig om anlægsvirksomheden, må gå ind i en konkret drøftelse af, hvor man mener det er forsvarligt at gøre anlægsvirksomheden mindre. Jeg kan for mit vedkommende ikke tiltræde den betragtning, at statens udgifter kun må stige nøjagtig med samme procent, som nationalindtægten stiger. Jeg synes godt, man kan anlægge den betragtning, at det kan være rimeligt af hensyn til den kommende udvikling at sætte noget mere ind på vore fælles opgaver, og her tænker jeg ikke mindst på vore statsvirksomheders investeringer, investeringer, der i allerhøjeste grad er produktive, og på vore undervisnings- og uddannelsesopgaver. Forsømler eller for stærk tilbageholdenhed her betyder, at vi gør vore udviklingsmuligheder ringere, end de ellers ville være.

Der har været fremført den tanke, om man ikke for det kommende finansår kunne aftale et udgiftsloft, sådan som man har aftalt det for indeværende finansår. Jeg skal heroverfor gøre den bemærkning, at jeg ikke anser det for forsvarligt, på samme måde som vi gjorde sidste år, at sætte et generelt loft for samtlige udgifter. Vi har erfaret, hvorledes det er gået navnlig ved de lovbundne udgifter. Jeg synes, at det efter disse erfaringer — og man kunne næsten sige: efter disse udgifters natur — må være selvfølgeligt, at de i hvert fald holdes udenfor, hvis man overhovedet går ind på tanken om et udgiftsloft. Og for de ikke lovbundne udgifters vedkommende tror jeg nok der må gå meget indgående drøftelser forud, før man eventuelt lægger et loft her. Jeg tror nok, at man nøje må fastlægge, hvad der skal med, og hvad der skal holdes udenfor, og jeg tror også, det er nødvendigt dér ligesom at have en reserve eller i alt fald en mulighed for at afholde sådanne absolut nødvendige udgifter, som kan fremkomme og som ingen kan forudse. Jeg mener derfor, at der er stærke betæneligheder knyttet til at træffe en ny aftale om et udgiftsloft, og hvis sådan aftale skal træffes, må det i hvert fald ske på et grundlag i den retning, som jeg nu har nævnt.

Økonomiministeren (*Kjeld Philip*): Således som det flere gange er fremgået af de-

batten i dag, har regeringen overvejet at lette det private næringslivs adgang til at optage lån i udlandet. Vi ved jo alle, at renten i udlandet de fleste steder er lavere, end den er i Danmark i dag. Man har imidlertid alene overvejet at åbne adgang til at optage lån i udlandet ad to veje. Man har tænkt på at forøge det private næringslivs adgang til at opnå finansieringskreditter, og man har begrænset omfang tænkt på at gøre det muligt for udlændinge at købe danske obligationer.

Man har valgt disse veje for at sikre virksomhederne imod en uønsket udenlandsk indflydelse, for ingen virksomhed kan jo tvinges til at optage finansieringskreditter, og for obligationernes vedkommende er det jo helt klart, at udlændinges køb heraf ikke under nogen omstændigheder kan bringe danske virksomheder i afhængighed af udlandet. Hvem der ejer kasseobligationerne, er jo for den, der har en gæld til en kreditforening, en hypotekforening eller et af de nye tredjeprioritetsinstitutter, ganske ligegyldigt. De betæneligheder, der kom til orde her i dag, har da heller ikke været bekymringer over, at udlændinge skulle få indflydelse over dansk næringsliv. Betænelighederne er gået ud på, at der herigennem skulle komme, som det er blevet udtrykt, for stort et tryk på kedlen. Regeringen har heller ikke været blind for, at noget sådant kunne blive tilfældet, og det er da også tydeligt tilkendegivet, at det er hensigten at åbne denne adgang gradvis og at gøre det på en forsigtig måde. Det turde være klart, at den foreslåede fremgangsmåde forudsætter, at den helhedsløsning, der nu er foreslået, gennemføres, og at der som følge af denne helhedsløsnings gennemførelse er kommet ro og stabilitet over vort økonomiske liv, og det turde også være klart, at gennemførelsen af den foreslåede helhedsløsning vil bringe os et stykke vej hen mod den lave rente, hele vort næringsliv higer efter. Lykkes helhedsløsningen, ja, så må det gælde om hurtigt at stille vort næringsliv lige så gunstigt som vore nabolandes. Hvorfor skal vore skibsværfter, vor øvrige eksportindustri eller vort landbrug i konkurrencen stilles ringere end udlandets?

Jeg er ikke uenig med dem, der mener, at en lavere rente skal vi først og fremmest opnå gennem at skabe en stabilitet i Dan-